

De Gelderlander, 24 maart 2007.

Verfijning en stijl bij Spot in Dreigroschenoper.

Door Josee Gruwel

DOETINCHEM – De Dreigroschenoper is oorspronkelijk door Bertolt Brecht (1898-1956) bedoeld als een stuk voor bedelaars door bedelaars. Vandaar de lage entreprijs: drie stuivers, ofwel drie Groschen.

Maar het maatschappijkritische stuk bleek rijk en arm aan te trekken en was vanaf de première in 1928 een topper. Mede dankzij de liedteksten en de muziek van Kurt Weill. Theatergroep Spot uit Doetinchem speelt een bewerking onder regie van Annelies van Rijssen. Het verhaal gaat over Mackie Meser, crimineel en vrouwenversierder. Hij haalt zich de woede op de hals van het echtpaar Peachum, omdat hij in het geniep met hun dochter Polly trouwt. Na allerlei verwickelingen, waarin hoeren, dieven, politie, geestelijkheid en koningshuis een rol spelen, komt Mackie uit het gevang en wordt hem de galg bespaard. Corruptie en schijnheiligheid viert hoogtij en misdaad loont.

Spot zet bij deze productie hoog in. Want spelers moeten ook zingen (dirigent: Jan Draaijer). En er is een speciaal ensemble, het Montferlandensemble (dirigent: Gerrit Klein Hulze), samengesteld dat met pianist Rik Helmes voor begeleiding zorgt.

De aanblik van decor, attributen, kleding, kapsels en grime is vanaf het begin van het spel oogstrelend. Creativiteit, verfijning, stijl en functionaliteit karakteriseren de keuze.

In het spel zitten tal van prachtige momenten. Leo Milius is uit de grond van zijn hart Jonathan Peachum. Hanneke van Vonno laat een heel doorleefde rol zien als zijn fanatieke ega. En Astrid Kock speelt gedreven en met power dochter Polly. Ook lichaamstaal spreekt boekdelen. Janine Verhoef bijvoorbeeld is daar als de hoer Coaxer heel geraffineerd in. Of Gert-Jan Mateman en Gerard Maatman als agenten.

Daar waar het spel echt moet vlammen, bij de rol van Mackie Messer, doet het dat toch niet helemaal. Sjuul Jansen speelt wat star, heeft niet echt het charisma van een gepassioneerde, flegmatieke vrouwenversierder en bendeleider. Maar de vertolking van zijn liederen is oke. De kritische liederen, op niet altijd in het gehoor liggende muziek, geven de toeschouwer voer om na te denken. Ze worden in het Duits gezongen. De verstaanbaarheid laat soms te wensen over, waardoor de bedoeling verloren gaat. Maar het stemgebruik en het samenspel met het orkest is doorgaans bewonderenswaardig.